

HOOFDSTUK EEN

De Overgang

LLES WAT IK zie zijn de gloeiende, felgroene ogen van Esmeray.

Langzaam begint het duister op te lossen.

Esmeray zit op het bankje bij de afgrond, onder de bloesemboom. Langs haar voeten kronkelt een slang. Tot mijn grote angst draagt ze gitzwarte rouwkleding. In de verte luiden kerkklokken. Na een tijdje te hebben gezwegen, is alles wat Esmeray zegt: "weet dat ik van je hou."

Met een schok zit ik rechtop in bed, het zweet parelt nog op mijn voorhoofd. De zoete geur van vanille en sandelhout, vermengd met Esmeray's favoriete bodylotion, zweeft nog om me heen. Als ik me omdraai, zie ik tot mijn verbazing dat mijn lief niet naast me ligt. Nog slaperig kijk ik zoekend om me heen.

Wat is dit nu weer? Waar is Esmeray? We hebben nog maar een kort met elkaar, voordat

we voor weet ik hoe lang we niet met elkaar mogen spreken en dan is ze nu spoorloos.

Zuchtend stap ik uit bed, sla mijn ochtendcape om en ga op zoek naar Esmeray.

Na een poosje vind ik haar in haar eigen slaapverblijf. Een kamermeisje helpt haar met aankleden en biedt Esmeray de ceremoniële kleding aan. Het zachte witte zijde, met parelmoer glanst in het zachte licht van de ondergaande zon. Esmeray ziet er haast engelachtig uit.

“Is dit wat je een harmonieuze stilte en rust noemt? Ijsberend door onze kamers? Op de vlucht voor deze uitgebreide ceremonie en elkaar? Zijn we gedoemd? Vergeef mij alstublieft, Uwe Majesteit, maar je kunt mij noch jezelf in de spiegel aankijken en nu moet ik leven met de puinhoop die jij hebt gemaakt?” vraag ik een tikje ongeduldig aan Esmeray, terwijl ze zich klaarmaakt voor de ceremonie.

“Het is allemaal mijn fout, ik verloor mijn zelfbe-

heersing," fluistert ze zachtjes en ze laat haar schouders en hoofd hangen.

"Nee, het was allemaal mijn fout, ik sloeg je waarschuwingen in de wind en verleidde je bij volle maan," sputter ik tegen.

"Ik was bereid die dag mijn leven te geven en ben nog steeds bereid dat te doen." Teder kijkt ze me aan en de rillingen bekruipe me. Ergens heb ik het gevoel dat het zwaard van Damocles boven ons hoofd hangt en dit misschien weleens de laatste keer zal zijn dat ik in haar schitterende smaragdgroene ogen kan kijken. Meteen wuif ik het gevoel weg, zullen vast de zenuwen zijn.

Een gevoel van schuld bekruipt me als ik Esmeray in het laatste daglicht zie staan en ik fluister: "Ik heb je lot gestolen."

"Ik begrijp het niet. Nee, Ik heb jouw lot gestolen en nu moet je deze ceremonie en de transformatie ondergaan. Ik weet niet of jij hetzelfde voelt, maar ik brand voor jou en ik beloof je dat ik er voor je zal zijn tijdens je eerste volle maan transformatie en elke volle maan die volgt, tot in mijn eeuwigheid." Probeert Esmeray me gerust te stellen.

"Je brandt voor mij?"

“Hoe voel je je?” vraagt ze bezorgd, als ze de bedrukte blik in mijn ogen ziet.

“Ik voel me fantastisch,” lieg ik glashard, terwijl vlagen van mijn laatste nachtmerrie zich als een film voor mijn ogen afspeelt.

“Ik denk altijd aan jou, ik droom altijd van je, van ‘s morgens tot ‘s avonds laat. Jij bent degene die ik niet kan opofferen,” zegt Esmeray zachtjes.

“Kijk me in mijn ogen; ik brand voor jou. Zeg mijn naam, zeg dat ik van jou ben, beloof dat we nooit oceanen van elkaar verwijderd zullen zijn, omdat ik voor jou brand.”

“Jij brandt voor mij, Zathrian? Ik beloof je dat alles en nog meer.”

“Ik ben van jou, Esmeray, ik ben altijd de jouwe geweest.”

“En ik van jou.” Zachtjes kust Esmeray me op mijn voorhoofd.

Dan wordt er op de deur geklopt.

“Ja?” roep ik.

Nederig stapt Redmond naar binnen, hij draagt een lange paarse cape, zoals de pij van een monnik. “Ik wil het intieme moment niet verstoren Majesteiten, maar het is tijd.”

Met een knikje geven we aan dat we zover zijn.

Hand in hand met onze vingers in elkaar verstrengeld, volgen we Redmond naar de grote badkamer.

In de grote badkamer van het paleis wordt het reinigingsritueel voltrokken. De ruimte is gevuld met de zachte gloed van kaarslicht, dat dansende schaduwen werpt op de glanzende, marmeren vloer. Het geluid van kabbelend water vult de kamer, terwijl Esmeray de badkuip langzaam vult met warm water. Een geur van bloemen en wierook hangt in de lucht, vermengd met de warmte van het water dat Esmeray voortdurend bijvult.

Esmeray's gezicht is verborgen onder een sluier als teken van eerbied en toewijding. Haar haren zijn gevlochten in een prachtig kapsel.

Gekleed in mijn ceremoniële kleding van bloedrood versierd met de meest ingewikkelde patronen van zilverdraad, sta ik bij de rand van het bad, terwijl Esmeray zorgvuldig toeziet op het badritueel. In volmaakte stilte neem ik plaats in het warme water en onderga het ritueel, mijn

gezicht uitdrukkelingsloos, terwijl ik me overgeef aan de verzorging van Esmeray.

Redmond, die gekozen is om toezicht te houden, sluit de deur achter zich, zodra de ceremonie begint, waardoor we volledige privacy hebben tijdens het ritueel, waarin de tijd stil staat en de wereld buiten de kamer vervaagt.

Met elke beweging ademt Esmeray diep respect en bijna onderdanigheid uit. Ze vult het bad met warm water bij, zorgt ervoor dat de temperatuur perfect is, en wast me, met een delicate aanraking, met geurende zeep en zachte doeken.

Na het wassen helpt Esmeray me uit het bad te stappen en biedt me mijn nieuwe ceremoniële kleding aan. Het is een Hanfu en net als die van Esmeray zelf gemaakt van witte zijde, dit keer versierd met gouddraad. Met een blik van diepe genegenheid omhels ik haar en trek de Hanfu aan, me geheel bewust van de symboliek die het moment omvat.

Redmond opent de deur weer wanneer het ritueel is voltooid.

Plechtig lopen we naast elkaar naar de troonzaal.

Redmond draagt de sleep van mijn paarse mantel, die rust op mijn schouders.

Net voordat we ons willen vertonen aan het publiek, verschijnt plotseling Lucifer, de gevallen engel, in de kamer. Zijn aanwezigheid werpt een schaduw over de kamer en doet de sfeer onmiddellijk veranderen en zijn aanwezigheid laat iedereen verstarren en angstig gefluister vult de ruimte. Hij draagt een satijnen rood kapiteins jacket, rijkelijk versierd met gouddraad en zwarte ornamenten, die tot aan de grond reikt.

Plots hoor ik naast me een schreeuw van pijn die galmt tussen de muren van de troonzaal.

Esmeray gilt het uit en zakt door haar benen op de grond.

“Een arts, waar is de hofarts?!” roep ik in paniek als ik zie dat ze een van pijn vertrokken gezicht vertoont en lijkbalek ziet. Het zweet parelt op haar voorhoofd, terwijl ze klam en koud aanvoelt.

Meteen komt de hofarts aanrennen.

Redmond helpt snel Esmeray iets overeind zodat ik achter haar kan zitten en haar kan ondersteunen.

Zonder een seconde te verliezen zegt de arts: “Hare Majesteit staat op het punt te bevallen!”

“Wat?!” Met grote ogen van ongeloof kijk ik de hofarts aan.

“Er is geen tijd te verliezen, Uwe Majesteit...”

Nog voor de arts zijn zin af kan maken stapt Lucifer naar voren, de hakken van zijn zwarte laarzen tikken op de vloer.

Esmeray trilt van angst, haar gezicht vertoont tekenen van pijn en doodsstrijd, terwijl ze Lucifer aanschouwt.

“Ik kom voor wat je me hebt beloofd, weet je nog? Je beloofde me je ziel, zodra je zoon geboren zou zijn,” spreekt Lucifer. Zijn ogen zijn zwart en leeg, maar stralen leedvermaak uit. De stank van zwavel en een verschroeiende hitte verspreiden zich elke keer dat zijn staf de grond raakt.

Met een laatste smeekbede neemt Esmeray afscheid van mij en fluistert: “beloof me dat onze zoon mij niet zal vergeten.” Haar stem is haast niets meer dan gefluister en met haar laatste krachten zegt ze: “mijn gelukkigste tijd in al mijn eeuwigheid was met jou.”

“Ik ben geboren om van je te houden, al wilde ik het soms niet zien,” fluister ik.

“Is het werkelijk? Laat me je liefde zien, help me mijn reis te voltooien. Mijn kus werkt als een

gif, mijn wereld is wreed. Ik wil niet dat je sterft in bloeddorst en kwelling. Alles waar jij in leven van houdt, gaat in jou verloren, elke nacht doordrenkt van bloed, achtervolgd door hebzucht. Wat is het nut van alle eeuwigheid als we alleen maar verdrinken? Als je van me houdt, bevrijd me dan, verlos me van mezelf," smeekt ze bijna.

"Laat me niet afmaken wat net begonnen is," smeek ik, "ik kan dit niet alleen."

"Laat me zien hoe de nacht valt, geef mij eindelijk de donkere vrede. Red, als je kunt, deze ziel in nood. Enkel voor jouw liefde zal ik nu sterven en enkel door jouw liefde kan ik weer terugkeren."

"Jij bent mijn liefde, mijn leven in leven en dood in al onze eeuwigheid."

Ik laat een hartverscheurend gehuil, als van een gewond dier, echoën tussen de muren van het kasteel. Een kasteel dat vanaf nu leeg zal zijn zonder Esmeray, besef ik me.

Op handen en knieën probeer ik mezelf te ondersteunen, terwijl Redmond naar me toe komt rennen en me overeind probeert te hijsen.

Alles doet pijn, elke spier, elke vezel in mijn lichaam. Mijn zicht vervaagt door een bonkende hoofdpijn en alles gaat in een waas langs me heen. Ik krijg niet eens mee dat mijn bloedeigen zoon ter wereld komt. Zijn eerste krijs om lucht, zijn handjes die naar me grijpen, niets raakt me meer.

In stilte geeft de hofarts onze zoon aan een kamermeisje.

“Lyall, zal hij heten,” kan ik nog net fluisteren, “zo heeft Esmeray het gewild. Tijdens ons gesprek in mijn droom en gisteren bij de nieuwe maan, heeft ze mij doen beloven dat ik haar wens in ere houd en dat zal ik ook doen, al is dit het laatste wat ik doe en het is het minste wat ik voor haar kan doen.”

Een golf van wanhoop overspoelt de aanwezigen als Esmeray zich zwakjes uitstrekt en haar levensenergie langzaam verdwijnt. Dan blaast ze haar laatste adem uit.

Plotseling lijkt de tijd stil te staan als Esmeray in mijn armen wegzinkt, haar leven achterlatend als een herinnering aan de vergankelijkheid van het bestaan. Na het tumult sterft de troonzaal in stilte, gevuld met de echo van een belofte die

voor altijd gehouden zal
worden.

Met tranen in mijn ogen beloof ik Esmeray
alles en zweer ik: “al moet ik hemel, aarde en hel
bewegen, ik zal voor je vechten.” En druk haar
dicht tegen me aan.

In de stilte die volgt, wordt de plechtigheid
abrupt
beëindigd.

De omroeper nog onthutst van wat er zich
zojuist heeft afgespeeld, kondigt met gebroken
stem aan: “De koningin is gestorven!”